

Grčija

O Grčiji sem sanjara že od decembra. Takrat je bilo pri nas tako mrzlo in kar mimogrede sem odplavala z mislimi v toplo Grčijo, z vseh strani obdana z morjem, sanjskimi plažami, večnim soncem in bogato kulturo. No, pa je prišel maj in kmalu bo nastopil dan, ko bom sedla na letalo in se podala na mesec dni trajajočo raziskovanje grškega zdravstvenega sistema, znamenitosti, plaž in ljudi. Predvidevala sem, da je čas, da pošljem kakšen e-mail. Svoj prvi e-mail sem poslala maja in potem dolgo nisem dobila odgovora. Naslednjega sem poslala v sredini junija in končno je sledil odgovor. Moja kontaktna oseba je bila, po prebranem sodeč, zelo prijetna. Nato sem odgovorila in, pač, postavila par vprašanj, če rabim kaj posebnega zraven. Odgovoril mi je samo: »Don't worry, everything will be ok.« V naslednjih dneh sem mu spet pisala, pa nisem dobila odgovora do zadnjega večera pred odhodom v Grčijo. Napisal mi je, da ima izpite in da se mora učiti; napisal mi je tudi, da se mi res opravičuje, ker me ne bo mogel sprejeti na letališču (čeprav živi v Atenah), poskušal se bo zmeniti s prijateljico, da me bo pričakala na železniški postaji v Patri.

Ko smo krožili nad Atenami sem opazovala lesketajoče se morje, tisoče malih otokov in veliko urbano džunglo. Skozi katero sem se kasneje prebila brez problemov ... ampak kmalu sem spoznala, da so v Grčiji vozni redi samo za okras. Čakala sem na peronu na vlak in ga ni bilo. Na tabli je pisalo, da je naslednji vlak namenjen v Patro. Ampak vlaka ni bilo! Končno mi je uspelo najti sprevodnika, ki je razumel vsaj nekaj malo angleško, vendar mi je skomignil samo z rameni in rekel: »Just wait.« Uf, super, baterija na telefonu se mi je izpraznila in nisem mogla nikomur javiti, da pa pridem v Patro z nočnim vlakom. Ko sem končno vzpostavila telefon, sem dobila sms: »Pojdi v hotel.« Ja, super! Po nočni vožnji z vlakom, potem ko sem spoznala celo tajska nogometno ekipo, sem končno ležala v postelji.

Naslednji dan je punca končno prišla po mene. Me s taksijem odpeljala do kampusa, mi pokazala sobo (skoraj me je bilo kap) in oddrvela z dvema Slovakoma in z mano do bolnice. Bilo je približno tako: »To je bolnica ... tu boste jedli ... adijo.« Ker sem bila lačna, sem bila kosila zelo vesela. Nato pa sem se odpravila proti študentu, kjer smo živeli, in uživala v »lepoti« svoje sobe. Hmmm, soba je bila v vseh kotih zelena in tisti »omamnik« vonj po plesni, še zdaj vzdraži moje nosnice. Pojma nisem imela kdaj je bila nazadnje očiščena. Pajki vse povsod, na srečo pa v moji sobi ni domoval noben ščurek. Sobe nisem mogla prezračiti, ker je bilo okno pokvarjeno. Tista vročina in smrad ... kmalu so moje obleke in jaz konkretno smrdele po plesni. Oblek sploh nisem zlagala v omaro, ker je bilo v njej še več plesni, debela odeja prahu in, seveda, pajki. Zavese so na tisti karnisi še komaj visele in bile pokrite s ptičjimi kakci. V še »večje« veselje pa mi je bila moja kopalnica. Za okrog 50 ljudi štiri prhe. Te prhe so bile vedno umazane in, ko si se ozrl gor proti stropu, je bil ta zelen – od plesni. Po meni je kapljala voda s tega stropa. Kakršnekoli potrebe raje sploh nisem opravljala na teh straniščih, ker so bila vedno zamašena in sem vsak dan raje počakala, da sem prišla v bolnico. (Cel teden smo se pritoževali in kasneje smo dobili apartma – za spremembo je bil čist.) Zvečer sem šla na večerjo v bolnico in hrana je bila enaka kot za kosilo. Kos mesa, olje s krompirjem (namesto, da bi bilo malo drugačno razmerje) in paradiznik.

Potem smo to jedli vsak dan isto – za kosilo in za večerjo. Včasih smo dobili za posladek kako melono ali pa breskev. In mogoče smo jedli enkrat na teden špagete. Naslednji dan sem šla z ostalimi do bolnice in pričel se je »lov na mentorje«. Bila sem na kardiologiji. Z mano sta bili še dve Kristina in Sofia – na srečo sta znali grško. Po kar precejšnjem čakanju smo uspeli priti do šefa oddelka in ta nam je dodelil mentorje. Od nas je tudi pričakoval, da se bomo vsako jutro udeležile sestankov (ki so bili v grščini in se sploh nihče ni trudil, da bi vsaj občasno kaj razložil kaj v angleščini). Te sestanke sem bolj ali manj predremala. Po sestanku je sledil uro dolg odmor za kavo in potem delo na oddelku. Prva dva tedna sem bila pri profesorju Pachurasu in ta se je res trudil. Uredil mi je, da sem bila en dan na radiologiji. Zdravnik na tem oddelku je bil zelo prijazen sem mu lahko asistiral pri nekaterih invazivnih posegih. Pa tudi ostala ekipa intenzivne po-infarktne nege je bila zelo prijazna. Nato pa sem bila dva tedna na kliniki za kardiologijo. Tu pa sem imela občutek kot da me ni. Vse je bilo urejeno po kavbojsko in higiena je bila na nuli – pobrala sem več zvečilk kot na cesti. Kasneje sem se začela sama malo potepati po bolnici – najbolj mi je bilo všeč na ginekologiji, kjer sem videla v živo svoj prvi carski rez in je bilo čarobno. Certifikata nisem dobila, ko sem se odpravljala domov, ker je bil moj profesor na dopustu. Poslala sem že nešteto sporočil svoji kontaktni osebi in še zdaj ga nimam.

Študentski dom je bil iz mesta oddaljen pol ure z avtobusom ali pa 20 minut s taksijem. To nam je malce oteževalo večerne izhode, kajti okoli študenta ni bilo nobeni barov ali česa podobnega. Supermarket je bil oddaljen od študenta 15 minut peš. Plaža pa od bolnice 45 minut peš ali pa 10 minut z avtobusom.

Z organizatorji smo se videli samo enkrat – skupaj smo šli ven. Pa še takrat so poklicali zelo pozno zvečer, ko so se ostali že odpravili ven in smo ostale v študentu samo še štiri dekleta. Ja, pa videli smo jih, ko smo se preselili v apartma. Drugače pa smo si vse družabne večere organizirali sami. Enako velja tudi za izlete.

Zadnji vikend sem obiskala Atene in sem živela pri tamkajšnjih študentih, ki so bili prav tako na izmenjavi. Živel so v zelo prijetnem stanovanju in tudi hrano so imeli dobro. Uredili so jimčasne študentske kartice, ki so jih lahko uporabili za različne popuste – javni prevoz itd. Tega mi v Patri nismo imeli.

To poročilo zveni zelo ostro. Navedena so čista dejstva. Pa vendar sem se imela čudovito ... na začetku mi je bilo res grozno, potem pa sem spoznala toliko čudovitih ljudi in obiskala toliko čudovitih krajev, da se mi ni niti malo mudilo domov. Bil smo izvrstna ekipa.

Tamara Elbl
tamara.elbl@gmail.com